

In de sneeuwstorm

Waarom kijkt John toch zo blij? Is hij jarig? Nee.

Is zijn vader of moeder jarig? Ook niet.

En toch is John zo heel erg blij.

Weet je waarom? Omdat zijn oma bij hen logeert.

De oma van John is met een vliegtuig uit Nederland gekomen. Dat is een verre reis!

Woont John dan niet in Nederland? Nee, John woont in Canada. Eerst woonde John wel in Nederland. Maar zijn vader kreeg werk in Canada, in een ander land, dus moest de familie naar Canada emigreren. Als je naar een ander land verhuist, heet dat emigreren.

Toen John van de grote verhuizing hoorde, vond hij het eerst niet zo leuk. Hij moest van zoveel dingen afscheid nemen. Van zijn opa's en oma's, ooms en tantes, neefjes en nichtjes. En van school en van zijn vriendjes. Van de mensen uit de kerk.

Weet je wat John ook alvast moest leren? Een andere taal spreken. Want in ieder land spreken de mensen een andere taal. In Nederland spreken de mensen Nederlands, maar in Canada spreken de mensen Engels.

Gelukkig is alles meegevallen in het nieuwe land. Hij woont er alweer twee jaar. John vindt het leuk op school in Canada. Hij heeft ook vriendjes. Omdat iedereen op school Engels spreekt, heeft John het ook snel geleerd.

John vindt het wel jammer dat hij zijn opa en oma nooit ziet. Nou ja, nooit meer is ook niet waar. Een enkele keer komt opa en oma, of oma alleen, logeren.

John heeft maar één tante in Canada, tante An. Ze woont op een grote boerderij. Als je bij haar op visite wilt, moet je heel ver met de auto rijden.

Het is al gauw Kerstfeest. Daarom is oma uit Nederland naar Canada gekomen. Oma wil de kerstdagen bij John thuis logeren. Dan kunnen ze samen naar de kerk en naar het Kerstfeest op school. Het wordt vast heel erg fijn. Papa heeft gezegd dat hij allemaal leuke plannen bedenkt als oma er is. Vandaag begint het. Papa zegt: "Hoor eens, ik heb een plan gemaakt. Zullen we vandaag eens bij tante An op visite gaan? Ze zal het vast ook fijn vinden om oma te zien en met haar te praten."

Als oma uit Nederland in Canada is, praten ze altijd Nederlands. Tante An ook. Ze heeft vroeger ook in Nederland gewoond.

"Hoi, hoi!", gilt John. "Dat is een goed plan paps. Misschien mag ik wel op de pony rijden en...". "Rustig John", zegt mama. "Misschien gaat het plan niet eens door. Kijk eens naar buiten." Iedereen kijkt naar buiten. Het heeft gesneeuwd. Ja, dat hebben ze allemaal al gezien. Alles is wit. Behalve de lucht. De lucht is donker. Dat heeft alleen mama nog maar gezien. "Ik denk dat we nog meer sneeuw krijgen", zegt mama. "Misschien komt er wel een sneeuwstorm, net als vorig jaar. Wat was dat erg. Toen lagen er hopen sneeuw op de weg. De auto's konden niet eens verder rijden. Nou, als wij eens in zo'n sneeuwstorm komen. 'k Moet er niet aan denken. Sneeuwstormen kunnen in Canada zo erg zijn. Veel erger dan in Nederland." "Kom, kom", zegt papa. "niet zo somber mams, misschien komt er helemaal geen sneeuwstorm. En de grote wegen worden altijd goed schoongemaakt door sneeuwschuivers." Mama kijkt

bezorgd. “Oma”, zegt Joh, “wilt u naar tante An?” “Ik wil wel”, zegt oma, “maar dan moet het niet gevaarlijk zijn.” “k Denk dat het wel meevalt”, zegt papa. “Laten we maar gaan.”

Mama zegt: “Zullen we eerst nog wat eten? Het is zo’n lange reis.” John zeg: “Gaan we maar één dag? Blijven we niet logeren?” “Als we direct weggaan na het eten en we rijden de hele tijd door, kunnen we het wel in één dag doen”, zegt papa. “Jij hoeft morgen toch niet naar school, daarom kunnen we laat thuis komen.”

Mama dekt de tafel. Even later zitten ze gezellig te eten. John kijkt zo blij. Hij is blij omdat oma er is en blij omdat ze naar tante An gaan. Na het eten pakt papa de Bijbel. Hij zegt: “Ik zal de reispsalm lezen.” Oma knikt en zegt: “Die psalm heeft opa ook gelezen toen ik op reis ging.” Papa leest psalm 121. In die psalm vraag je of de Heere je wil bewaren, overal waar je heen gaat. Als papa dankt na het eten, vraagt hij ook nog aan de Heere of Hij hen veilig bij tante An wil brengen.

Als iedereen aangekleed is, stappen ze in de auto. Papa is chauffeur. Mama zit ernaast. En op de achterbank zitten oma en John. De reis begint.

Onderweg heeft John een heleboel te vragen aan oma. En oma vertelt. Ze vertelt over lang geleden en over nu. Ze wordt er moe van. Oma zegt: “Nu moet ik een poosje rusten, hoor John, kijk jij maar naar buiten.”

John is een poosje stil. Hij kijkt naar buiten, naar de sneeuw. Wat is sneeuw toch mooi.

Mama kijkt ook naar buiten. Ze schrikt van de donkere lucht. Als er maar geen sneeuwstorm komt.

Opeens zegt papa: “Hé, er vliegen kleine sneeuwvlokjes tegen de ruiten.” “Och, och,” zucht mama.

De lucht wordt steeds grijzer en er komt ook meer wind. Je hoort het langs de ramen van de auto. Papa zegt: “Ik moet m’n stuur stevig vasthouden zeg, er komen iedere keer rukwinden. Oei, daar heb je er weer één.” De auto gaat een beetje opzij. “Dat is het begin van storm”, zegt mama bang.

Het is stil in de auto. Buiten komt er steeds meer sneeuw. En ook meer wind. De wind wordt een stormwind. “Daar heb je het dan”, zegt mama, “we zitten in een sneeuwstorm.”

John kijkt naar buiten. De sneeuw vliegt langs de ramen. Het wordt spannend. “Kijk daar eens!” roept hij, “daar ligt een heleboel sneeuw op een hoop.” “Dat komt door de wind”, zegt papa. “O”, zegt mama, “als we nu een seen hoop sneeuw voor onze wielen krijgen, wat dan?” “Dan zitten we vast”, zegt papa met een donkere stem.

Papa is stil. Hij houdt het stuur van de auto stevig vast en tuurt over de weg. Hij rijdt langzaam. “Sneller pap, dan zijn we gauw bij tante An”, roept John. “Nee, nee, dat doe ik niet”, zegt papa, “Hard rijden in de sneeuw is heel gevaarlijk.” “Pas maar op hoor”, zegt mama, “als we slippen.” “Ja, ik rij wel voorzichtig”, zegt papa.

De ruitenwissers kunnen de ramen bijna niet schoon houden, zoveel sneeuw vliegt er tegenaan. “Zo erg heb ik het nog nooit meegemaakt”, zegt papa. “Ik hoop dat de storm niet te lang duurt. Als we straks...” Puf... puf... stop!

Plotseling staat de auto stil. De wind loeit langs de ramen. Ze zitten vast. “Waren we maar thuis gebleven”, zegt mama met een bange stem.

Papa doet het portier van de auto open en stapt uit. Hij zet de kraag van zijn jas hoog op. Wat een storm! O, hij ziet al wat er aan de hand is. Er ligt een hoop sneeuw voor de wielen, daarom kan de auto niet meer verder. Dat heeft de sterke wind gedaan.

Papa probeert de sneeuw weg te halen, maar telkens komt er een nieuwe hoop bij. O jongens, wat nu? Papa gaat naar binnen en zegt: “Het is noodweer.” “Noodweer”, zegt Joh, “dat is erg. Zitten we nu in nood paps?” “Eigenlijk wel”, zegt papa. Ze zitten een poosje stil bij elkaar. Niemand zegt een woord.

Wat is het spannend. “Misschien staan we vannacht hier nog wel”, zeg John met een huilerige stem. “Dat is niet te hopen”, zucht mama. “Tante An zal ook wel ongerust zijn. We kunnen haar niet bellen, want we hebben geen autotelefoon.”

Papa zegt: "Ik zal eerst eens even de sneeuw van de voorruit vegen, jullie kunnen niets zien." Hij gaat weer naar buiten en probeert de ramen schoon te maken. Moeilijk werk zeg.

Als papa bezig is, kruipt John dicht tegen oma aan. Het is zo koud in de auto. Nu de auto stil staat, is ook de verwarming uit. John bibbert van de kou en van bangheid. Ze zitten nu echt vast in een sneeuwstorm. En dat is erg.

"Oma", vraagt John zacht, "kun je sterven van de kou?" Oma kijkt naar John en zegt: "Dat kan wel, maar dan moet je heel lang in de kou zijn. Laten we hopen dat er voor ons hulp komt."

"Oma", vraagt John weer, "bent u bang om te sterven?" "Ben jij bang?" vraagt oma. "Ik wel", zegt John. "Ik begrijp je John", zegt oma, "ik was eerst ook bang om te sterven, maar nu niet meer. Angst om te sterven komt door onze zonde, John. Omdat wij een hart vol zonde hebben, is het niet goed tussen God en ons. Ons hart is boos. God haat de zonde. De zonden moeten gestraft worden. De straf is... de dood. Dat hebben wij verdiend, Joh. Als ons hart boos blijft, horen wij niet bij de Heere, maar bij de duivel. Dan moeten we wel bang zijn om te sterven, John. De duivel is een vijand van de Heere. Je begrijpt wel dat het niet goed is als je bij een vijand van God hoort. Maar er kan nog een wonder gebeuren, John. Een boos hart kan nieuw worden, door het werk van de Heere Jezus. Daar is Hij voor uit de hemel naar de aarde gekomen."

"Kerstfeest", zegt John. "Juist, daar denken wij aan als het Kerstfeest is," zegt oma. "Stil eens even John, kijk eens wat papa doet, hij zwaait." Gelijk doet papa de deur van de auto open en zegt: "Kom er allemaal uit en zwaai ook. Ik zie licht in de verte. Het is vast en zeker een sneeuwschuiver. Als de chauffeur ziet dat wij staan te zwaaien, begrijpt hij misschien dat wij in nood zitten."

"Jas dicht John", zegt mama. Ze stappen snel uit en zwaaien, zwaaien, met beide armen. "Help!", roept John. Maar dat hoort de chauffeur van de sneeuwschuiver niet. Zou hij hen wel zien? O, wat spannend. "Kijk", zegt papa, "het licht komt dichterbij."

De chauffeur van de sneeuwschuiver tuurt over de weg. Hij maakt de autoweg schoon en helpt auto's die vastzitten in de sneeuw. Plotseling ziet de chauffeur zwaaiende mensen. Hij begrijpt dat die mensen hulp nodig hebben.

"Nog even mensen," roept papa, "dan krijgen we hulp, ik zie het. Gaan jullie maar vast naar binnen."

Oma, mama en John stappen vlug in de auto. De sneeuwschuiver komt dichterbij en stopt. Papa roept in het Engels: "Mijnheer, we zitten vast!" "Ik zie het," zegt de chauffeur van de sneeuwschuiver. "Maar... wij zijn er om auto's los te trekken, mijnheer. Ga maar achter het stuur zitten, dan maak ik een ketting aan de auto vast en trek hem los."

Het lukt! John roept: "Wat goed van die sneeuwschuiver zeg!"

Papa bedankt de chauffeur. "Rijden maar mijnheer", zegt hij, "het zal nu wel lukken, want de weg is schoon." Daar gaan ze. Papa zegt: "k Denk dat we het ergste wel gehad hebben. De lucht wordt lichter en het waait niet meer zo hard."

"O, wat heb ik in angst gezeten", zegt mama. John kijkt naar oma en oma kijkt naar John. Ze begrijpen elkaar. John was ook bang om te sterven van de kou. John denkt, wat zei oma ook weer? Eerst was ik wel bang om te sterven, maar nu niet meer. Hoe zou dat komen? Dat heeft ze nog niet verteld. Zal hij het vragen? Ja, hij doet het.

"Oma", zegt John, "vertelt u nu waarom u niet bang bent om te sterven?" Oma denkt even na. Dan zegt ze: "Dat wil ik graag doen John. Ik kan het nu misschien duidelijk maken met een voorbeeld. Met het voorbeeld van wat wij meegemaakt hebben in de sneeuwstorm. Wij hebben toch in nood gezeten?" John knikt. Nou, dat zal hij nooit vergeten. Oma zegt: "Toen de Heere mij leerde dat het niet goed was tussen God en mij, zat ik ook in nood. Ik wist echt niet meer hoe het verder moest. Ik was bang om te sterven, omdat ik niet bij de Heere hoorde, maar bij de duivel. Wat had ik verdriet om mijn boos hart vol zonde. Toen de nood in mijn hart groot was, gebeurde er een wonder. Toen wij in nood zaten, zagen we licht in de verte, hè John." John knikt, wat was hij toen toch blij. Nu moet je goed luisteren hoor John, want het

is wel een beetje moeilijk wat ik ga vertellen. Toen de nood in mijn hart groot was, liet de Heere licht in mijn hart schijnen. Geen licht van een lamp, maar van de Heilige Geest. Door dat licht ging ik de Bijbel anders lezen. De Heere leerde mij dat het van mijn kant nooit meer goed kon maken. Die Ander is de Heere Jezus. Er staat in de Bijbel dat er Eén Naam gegeven is waardoor het weer goed kan komen tussen God en ons. Het is de Naam van de Heere Jezus, de Redder, de Zaligmaker. De Heere Jezus is uit de hemel naar de aarde gekomen. Hij is in een stal geboren”. “Kerstfeest”, zegt John. “Ja”, zegt oma, “dat is de betekenis van Kerstfeest. Weet je wat nu zo’n wonder is John? Door het werk van de Heere Jezus is mijn boos hart nieuw geworden. Nu hoor ik bij de Heere Jezus. Hij leeft in mijn hart. Hij leeft er door het geloof. Wie bij de Heere Jezus hoort, hoeft niet bang te zijn om te sterven. Weet je wat ik gekregen heb van de Heere? Geloof in mijn hart, om te geloven dat de Heere Jezus ook voor mij geboren is. Dat is een groot wonder. De Heere Jezus heeft mij eerst liefgehad en toen kreeg ik Hem lief. Ik vraag iedere dag of ik nog meer van de Heere Jezus mag leren. Ik heb Zijn onderwijs nodig, John. Als ik niets van de Heere Jezus leer, ga ik foute dingen doen. Daar doe ik de Heere verdriet mee en ik heb er zelf berouw over. Maar wie echt berouw over zijn zonde heeft, mag er mee tot de Heere Jezus gaan in het gebed. De Heere Jezus wil en kan zondige mensen zalig maken. Omdat de Heere Jezus als een Kind geboren is, kunnen er ook kinderen zalig worden. Hij kan jouw hartje ook vernieuwen hoor John. Als dat gebeurt, hoor je bij de Heere Jezus en dan hoef je niet bang te zijn om te sterven. Het wonder van de geboorte van de Heere Jezus is zo groot. Het is een wonder van liefde. God gaf Zijn Zoon als Redder voor mensen die de dood verdiend hebben. Aan dat wonder moet je niet alleen denken als het Kerstfeest is, maar iedere dag.”

“Is dat Kerstfeest!”, roept John. “Ja, dat is de betekenis van Kerstfeest”, zegt papa die meegeluisterd heeft. Hij zegt: “We schieten al aardig op hoor.”

En dat is zo. Nog even, dan zien ze de boerderij van tante An. Alles is wit van de sneeuw. Gelukkig is het erf om de boerderij schoongemaakt. Papa kan doorrijden tot aan de achterdeur.

De deur gaat open en daar komt tante An aangerend. “Waar blijven jullie toch?” vraagt ze, “ik heb zo in angst gezeten.”

John is de eerste die de deur van de auto open doet en hij roept: “Tante An, we hebben in een sneeuwstorm gezeten!”

- Mevr. M. Quist